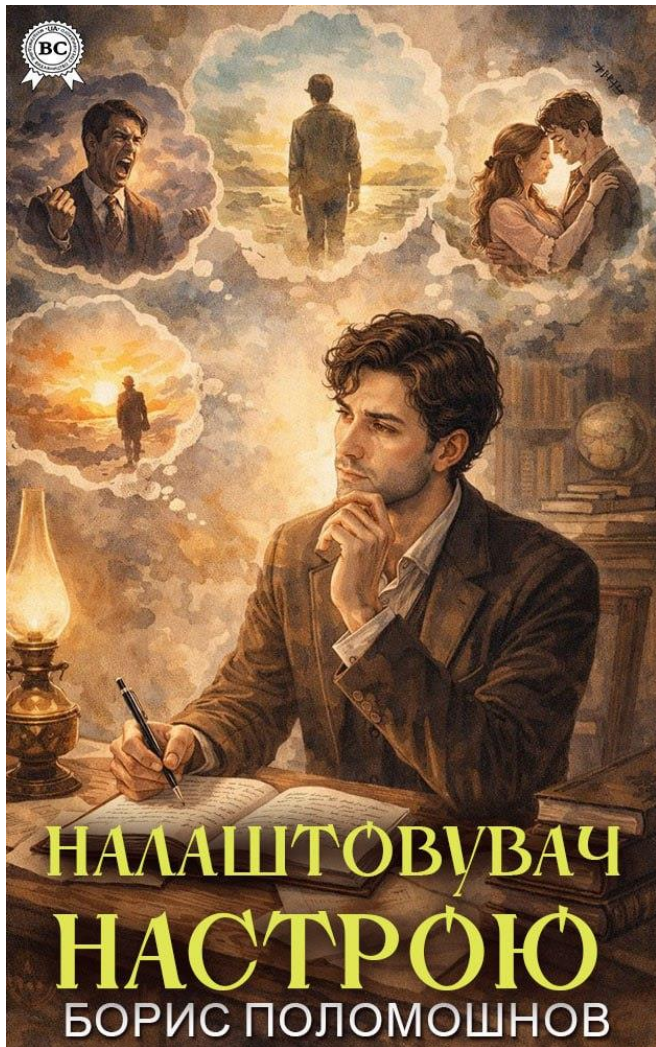

НАМАШТОВУВАЧ НАСТРОЮ

БОРИС ПОЛОМОШНОВ

Борис Поломошнов

Налаштовувач настрою

Есе

Від автора

У запропонованому Вашій, шановний Читачу, увазі есе автор ділиться своїми напрацюваннями у дослідженні природи надзвичайно цікавого феномену: людських настроїв — у всьому багатстві та різноманітті їхніх зв'язків і відносин зі світом людини, яким він є.

Настроювач настрою

«Жоден песиміст ще не відкрив жодної нової зірки».

Хелен Келлер, сліпоглуха від народження письменниця.

Дощ... Не весняний — обнадійливо-батьорий, не літній — освіжаюче-надихаючий, а — ось цей — пізньоосінній, похмурий, як квитанція за борги по життю. Він перетворює всі кольори на один — сірий, хоч і різних відтінків... Найпохмуріший і наймерзенніший час року, коли день від дня скорочується, як термін життя що ще залишилось.

Вихід? Звісно, він є: сидіти, загорнувшись ворсистим пледом, у своїй камінній залі навпроти веселого вогню і — однією рукою гладити лежачого

на пухнастому килимі сенбернара, а іншою — підбадьорювати яскравий і духм'яний, в старовинному венеційського скла келиху глінтвейн. Як же все це приємно і затишно, чи не правда? Але правда ж у тому, що у Вас нічого з цього немає: ні сенбернара, ні каміна, ні самої камінної зали. А жити-то якось треба. Або — не треба? Господи, які ж нісенітниці іноді приходять у голову! Особливо — в мерзенну пізньоосінню погоду. Однак сумніви — геть! Зовсім геть! На нас чекають великі справи! Може, й не дуже величні, але робити їх все одно треба, бо — як інакше? А інакше — ніяк.

«Інакше» — це все аж ніяк не для нас, незважаючи ні на що. Тому — надягаємо-обуваємо щось більш-менш непромокальне, і — вперед! Як у вир головою і всіма іншими частинами тіла теж. Бр-рр... А обличчя-то, обличчя — одне похмуріше за інше... «Добрий день» (який же він у біса добрий? ну й сказав!). А ось і тролейбус під'їхав: наш, рідний. І чому ти сьогодні такий переповнений?! Втискаємося? Втискаємося, слава Богу. — Передайте на компостер, тьфу ти — на валідатор. — Ви що — не бачите? У мене всі руки зайняті! Проїзний купувати треба!.

***

А в цей самий час десь на далеких блаженних островах в океані вкрай звабливі дівчата ніжаться під лагідним сонечком у бікіні і, потягуючи мартіні,

виглядають одна одної красномовніше. «Морозиво, морозиво, кому вершкове морозиво?! Кому — пломбір?!». Ой, це — не звідси. Зовсім. А праворуч і ліворуч, як смажені молочні поросята на весільний стіл у багатому українському селі, бахають у білосніжний пісок перезрілі кокоси з кокосових же пальм. Краса! Ні — фантастично-казково-феєрична — КРАСА! На жаль, у мене, як, втім, і у більшості моїх читачів, немає доступу до цієї краси. Вона — надбання, точніше — придбання «обраних». Яким, втім, далеко не так добре, як здається. Адже Ви лише послухайте, про що вони говорять! Про що завгодно, тільки не про те, «як прекрасний цей світ, подивись!». Хочете жити серед краси й — не відчувати її, як кажуть, усіма фібрами своєї душі? Це — навряд чи. Адже в чому ж безпорадність життя «небожителів»? У постійному відчутті пересиченості: «На Багамах було зовсім не краще, ніж на Бермудах, а на Бермудах анітрохи не краще, ніж на Сейшелах, а на Сейшелах аніскільки не краще, ніж на Канарах...», — в цілому усе — точнісінько як написано татуюваннями на торсах зеків-рецидивістів — «немає щастя в житті». Саме вона — ця сама пересиченість — цілком позбавляє можливості щиро радіти простим, милим, безхитрісним людським радощам. Здавалося б — ну чому б не потішити своє марнославство тим, що прості смертні Вам заздять? Ну так, звичайно,